

Servin í Húsavík

Jógvan í Oyragarði, sonur Sámal í Oyragarði í Dali segði, at Servin í Húsavík var prestasonur úr Suðuroy. Jógvan segði, at Servin kom sum fátækur maður til Húsavíkar. Hann var ein yvirgangs-korppur. Hann róði út sum aðrir menn, og ein maður, sum æt Simun í Loftinum róði við honum. Ein dagin vóru Húsvíkingar á havinum. Bóbáturin og Servinabátur vóru á einum mið báðir. Servin skuldi rógva aftur á aftur; teir vóru við stórum báti tann dagin. Servin sak bak, Simun í Loftinum á lærbekki. Teir sóu allir, at Servin ætlaði at rógva á Bóbátin, rógva hann niður. Í síðstu stund stakk Simun á við sínari ár, so tað gekk fritt millum bátarnar.

So mikið varð burtur úr hesum, at Servin varð klagaður fyri ætlanina, hann hevði havt. Sakin kom á ting, og hann varð dæmdur í bót fyri at hava ætlað at beint fyri bátinum.

Bótina legði hann út, á tann hátt, at hann slaktaði oksar, sum hann hevði gangandi. Oksakropparnar seldi hann umborð í eitt hálendskt loynikeypsskip, sum lá inni á Húsavík. Pengarnir, sum hann fekk fyri kropparnar, kallaðust Enebenar.

Eftir tað gekk hann eftir lívinum á

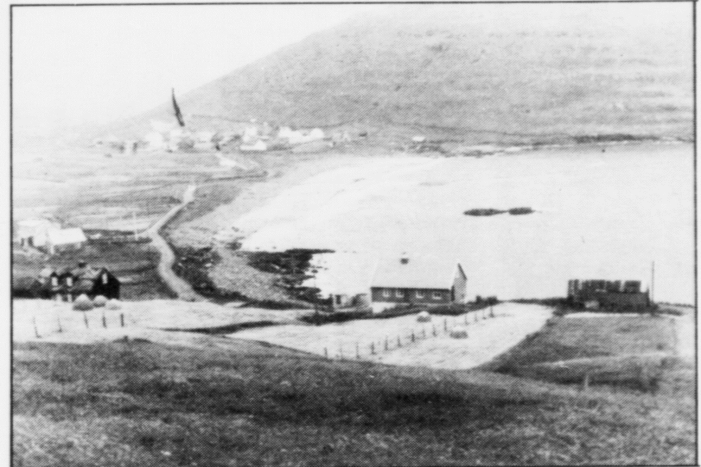
Simuni, men megnaði ikki at basa honum. — Servin mundi leggja ein part av jørðini í Húsavík undir seg, og alla Litlavatns oyruna og meira til, røvaði hann frá Skálvíkingum í Innastahaga. Har heðvi hann oksar gangandi.

Eina gentu, sum æt Elin hevði hann at ansa eftir oksunum. Hann hevði gjørt henni eitt skýli at vera í, í Innastahaga. Húsið er burtur nú, men har er ein fossur, ið eitur fossurin á Elinahúsi eftir henni. Herðan heimanfyri eitur Hoygarðshellurnar, har hevði Servin hoygarðin.

Ikki vita menn um nakrar etlingar av Servanum, heldur ikki um hann var giftur maður, men hann er fleiri ferðir nevndur í Tingbókunum, sum lögprættismaður fyri Sandoyinna. Aðrenn hann kom til Húsavíkar, var hann lögprættismaður í Suðuroy.

Hann var sonur Harra Rasmus Sørensen, prest í Suðuroy frá 1601 til 1627. Úr Suðuroy flutti Rasmus Sørensen vestur í Vágar, var prestur har frá 1627 til sin deyð, í 1641. — Meðan hann var prestur í Suðuroy, varð hann illa viðfarin av sjórænarum. Hetta hendi í 1615. Hann átti trí børn, tey vóru:

1. Søren Rasmussen (Servin í Húsavík),

2. Harra Povel Rasmussen, prestur í Suðuroy eftir faðirin,

3. Anna Rasmusdatter; hon var fyrst gift við Harra Hans Rasmussen, Havnapresti, og tá hann doyði, giftist hon upp aftur við Lucas Debes í Suðurstreymoy.

So Servin hevur verið av góðum fólki, tó hann var ein ránskorppur.

Hetta ættartalið havi eg frá N. Andersen.

Gunnar á Toft

Ágga í Jógga fjósi

Hann mundi vera úr Loftinum í Húsavík. Hann búði í útmyrðings-horninum í Stórustovugarði á Garði, í einari smáttu, hann var fátækur maður, men sterkur.

Jóanes í Klæmintsstovu, hann ið átti meira enn hálvan Dal, var í einum brúðleypi í Húsavík. Tá lá kona Ágga í gólvi, hevði átt barn. Jóanes í Klæmintsstovu kom inn, og gjørði nógv um seg. Ágga hevði at honum, og segði hvussu vordíð var, men Jóanes var stórórðaður móti honum, og lurtaði ikki eftir hvat Ágga segði.

Tá lat Ágga hann vita, at vildi hann ikki út við góðum, so skuldi hann við óndum. Og hann greip Klæmintsstovu bóndan, og dreiv hann út á geilar; dyrnar vóru lágar, so har vóru bugtingar á. Síðani skræddi hann kotið hjá bóndanum, so hann mátti aftur til Dals við kotinum í hondini.

Mær vitandi eitur ein renna, har um leið í Húsavík Ággarena, eftir honum. Smáttan hjá honum var nevnd Jógga fjós.

Henda hending er helst gloymd í minninum, tí tað hevur hildið sjáldsamt, at ein fátækur maður hevur verið so hugdjarvur, at hann tordi at leggja hendur á ein tilikan stórmann, sum Jóanes í Klæmintsstovu. Jørðin hevði so ómetaliga makt tá í tíðini, og hann sat sum ein kongur í Dali. Sonur hansara var prinsurin í Dali. Jóanes sat sum bóndi frá 15. okt. 1765 til 19. mai 1794. Kona hansara æt Anna, hon var dóttur Rasmus í Dalsgarði í Skálavík.

Gunnar á Toft

